

Letošnja poslanica za poklice: Pogum tvegati za Božjo obljubo

Poslanica svetega očeta Frančiška za 56. dan molitve za poklice, ki bo 12. maja 2019, z naslovom: Pogum tvegati za Božjo obljubo.

Dragi bratje in sestre!

Potem ko smo lani v oktobru doživeli živahno in rodovitno izkušnjo sinode, posvečene mladim, smo pred kratkim v Panami obhajali 34. svetovni dan mladih. Dva velika dogodka, ki sta Cerkvi omogočila, da je prisluhnila tako glasu Duha kot življenju mladih, njihovim vprašanjem in skrbem, ki jih bremenijo, njihovim težavam in njihovim upom.

Na podlagi tega, kar sem imel priložnost deliti z mladimi v Panami, želim na svetovni dan molitve za poklice razmišljati o tem, kako nas Gospodov klic naredi za *nosilce neke obljube* in hkrati zahteva *pogum, da tvegamo* z Njim in Zanj. Na kratko želim razmišljati o teh dveh vidikih – o obljubi in tveganju – tako, da skupaj z vami kontempliram evangeljski prizor o poklicu prvih učencev ob Galilejskem jezeru (*Mr 1,16-20*).

Dva para bratov – Simon in Andrej skupaj z Jakobom in Janezom –, ki opravljajo svoje vsakdanje delo kot ribiči. V tem napornem poklicu so se naučili zakonov narave in včasih, ko so bili vetrovi nasprotni ter so valovi udarili ob njihove čolne, so se jim morali zoperstaviti. Kdaj pa kdaj je bil njihov trud nagrajen z obilnim ulovom, spet drugič so se lahko trudili vso noč, pa niso napolnili mrež ter so se vrnili na obalo utrujeni in razočarani.

Velik del življenja je tak. Vsak od nas skuša uresničiti svoje najgloblje želje, se ukvarja z dejavnostmi, za katere upa, da bodo rodovitne, in se poda v "morje" možnosti, da bi našel pravo pot, na kateri bi mogel zadovoljiti svojo žejo po sreči. Včasih uživamo v dobrem ulovu, drugič, nasprotno, moramo zbrati pogum, da obvladamo krmilo čolna, ki ga premetavajo valovi, ali pa smo razočarani, ko vidimo naše prazne mreže.

Kakor v zgodovini vsakega klica tudi v tem primeru evangelij govori o srečanju. Jezus hodi, vidi ribiče in se jim približa ... Isto se zgodi, ko srečamo osebo, s katero se želimo poročiti, ali ko smo prvič začutili privlačnost posvečenega življenja: doživeli smo presenečenje nekega srečanja in v tistem trenutku nas je spreletela obljuba veselja, sposobna izpolniti naše življenje. Torej, tisti dan, ob Galilejskem jezeru, se je Jezus srečal s temi ribiči in prekinil "ohromelost ustaljenosti" (*Homilija XXII. svetovnega dneva posvečenega življenja, 2. februarja 2018*). In takoj jim je dal obljubo: "Naredil vaju bom za ribiča ljudi" (*Mr 1,17*).

Gospodov klic torej ni vdor Boga v našo svobodo; ni neka "kletka" ali breme, naloženo na naša ramena. Nasprotno, to je ljubeča pobuda, s katero nam Bog prihaja naproti in nas vabi, da vstopimo v veliki načrt, ki ga želi deliti z nami. Pred našimi očmi razkrije obzorje širšega morja in obilnega ribolova.

Bog dejansko želi, da naše življenje ne bi postalo plehko in vnaprej določeno, ujeto v vsakodnevno rutino in neodzivno za tiste izbire, ki bi mu mogle dati smisel. Gospod ne želi, da bi živeli iz dneva v dan, misleč, da v bistvu ni ničesar, za kar se je vredno strastno boriti, in bi s tem počasi zadušili notranjo željo, da bi iskali nove smeri za našo plovbo. Če nam včasih da doživeti »čudežni ulov«, je to zato, ker hoče, da odkrijemo, da je vsak od nas poklican – na

različne načine – k nečemu velikemu, in zato, da naše življenje ne bi ostalo zapleteno v mreže nesmisla, kar otopi srce. Skratka, poklic je vabilo, da ne stojimo na obali z mrežami v rokah, temveč da hodimo za Jezusom po poti, ki si jo je zamislil za nas, za našo osebno srečo in za dobro tistih, ki so okoli nas.

Seveda, sprejetje te obljube zahteva pogum, da tvegamo in naredimo izbiro. Prvi učenci, ki so začutili Njegov klic, da sodelujejo pri nečem večjem, "so takoj pustili mreže in šli za njim" (*Mr* 1,18). Odgovoriti na Gospodov klic pomeni povsem zastaviti samega sebe in se soočiti z velikim izzivom. Pomeni biti pripravljen zapustiti vse, kar nas hoče priklepiti na našo malo barko in nam preprečiti, da bi naredili dokončno izbiro. Poklicani smo, da smo drzni in odločni pri iskanju Božjega načrta za svoje življenje. Ko zremo »ocean« poklica, se ne moremo zadovoljiti s popravljanjem svojih mrež na barki, ki nam daje varnost, temveč moramo zaupati Gospodovi obljubi.

Predvsem mislim na klic h krščanskemu življenju, ki ga vsak od nas prejme pri krstu in ki nas spominja, da naše življenje ni naključje, temveč dar: da smo ljubljene Božji otroci, zbrani v veliki družini Cerkve. Prav v cerkveni skupnosti se krščansko življenje rodi in razvija, predvsem z liturgijo, ki nas uvaja v poslušanje Božje besede in v milost zakramentov; prav tu smo se že od zgodnjega otroštva uvajali v umetnost molitve in bratske delitve. Prav zato, ker nas prerodi za novo življenje in nas vodi h Kristusu, je Cerkev naša mati; zato jo moramo ljubiti tudi takrat, kadar na njenem obličju zaznamo gube krhkosti in grehov, in moramo sodelovati pri tem, da bo vedno lepša in svetlejša ter s tem priča Božje ljubezni v svetu.

Krščansko življenje tako najde svoj izraz v teh odločitvah, ki s tem, da natančno usmerjajo naše osebno potovanje, prispevajo tudi k rasti Božjega kraljestva v svetu. Mislim na odločitve za poroko v Kristusu in na ustvarjanje družine ter tudi na vse druge poklice, povezane z delom in s poklicnim življenjem, na zavzetost na področju dobrotelčnosti in solidarnosti, na družbeno in politično odgovornost in tako naprej. Gre za poklice, ki nas naredijo za nosilce obljube dobrote, ljubezni in pravičnosti ne samo za nas same, temveč tudi za družbene in kulturne kontekste, v katerih živimo, ki potrebujejo pogumne kristjane in pristne priče Božjega kraljestva.

V srečanju z Gospodom more nekdo začutiti privlačnost klica v posvečeno življenje ali v službeno duhovništvo. Gre za odkritje, ki privlači in obenem straši: čutiti se poklicani, da bi postali »ribiči ljudi« v barki Cerkve s popolno podaritvijo samega sebe in prav tako z zvestim služenjem evangeliju, bratom in sestram. Ta izbira nosi s sabo tveganje – pustiti vse za seboj, da bi šli za Gospodom, se mu popolnoma posvetili ter postali njegovi sodelavci. Številni notranji odpori morejo preprečiti takšno odločitev in zlasti v nekaterih močno sekulariziranih okoljih, kjer se zdi, da ni več prostora za Boga in za evangelij, zlahka pademo v malodušnost in v "utrujenost upanja" (*Homilija pri maši z duhovniki, posvečenimi osebami in laičnimi gibanji, Panama, 26. januarja 2019*).

In vendar ni večjega veselja, kakor da nekdo tvega življenje za Gospoda! Zlasti vam, mladi, želim povedati: ne bodite gluhi za Gospodov klic! Če vas On kliče, da hodite za Njim, ne povlecite vesel v čoln, temveč mu zaupajte. Ne dovolite, da vas okuži strah, ki nas hromi pred visokimi vrhovi, ki nam jih Gospod predlaga. Vedno se spominjajte, da tistim, ki zapustijo mreže in čoln, da bi mu sledili, Gospod obljublja radost novega življenja, ki napolnjuje srce in pozivlja naše potovanje.

Dragi prijatelji! Lastnega poklica ni vedno lahko razločevati in ni lahko usmeriti življenja v pravo smer. Zato je potrebno, da se obnovi zavzetost vse Cerkve – duhovnikov, posvečenih oseb, pastoralnih animatorjev, vzgojiteljev – da se, zlasti mladim, zagotovi možnosti za poslušanje in razločevanje. Potrebna je takšna mladinska pastoralna in pastoralna poklicanosti, ki bo pomagala odkrivati Božji načrt, posebno z molitvijo, s premišljevanjem Božje besede, z evharističnim češčenjem in duhovnim spremljanjem.

Kakor se je na Svetovnem dnevu mladih v Panami večkrat izkazalo, moramo pogled vedno znova usmerjati v Marijo. Tudi v zgodbi tega mladega dekleta je bil poklic hkrati obljuba in tveganje. Njeno poslanstvo ni bilo lahko, vendar ni dopustila, da bi jo prevzel strah. Njen »da« je bil »da« nekoga, ki se je pripravljeno zastaviti in tvegati, nekoga, ki je pripravljeno zastaviti vse, ne da bi imel katero koli drugo varnost, razen gotovost, da je nosilec obljube. In vsakega izmed vas vprašam: Ali čutite, da ste nosilci neke obljube? Kakšno obljubo nosim v svojem srcu, da bi jo uresničil? Marija je brez dvoma imela zahtevno nalogo, vendar težave niso bile razlog, da bi rekla »ne«. Seveda bi imela težave, vendar ne bi bile takšne, kot se pojavijo, kadar nas ohromi strahopetnost, ker položaj ni že vnaprej jasen in gotov (*Vigilija z mladimi, Panama, 26. januar 2019*).

Na svetovni molitveni dan za poklice se združimo v molitvi s prošnjo Gospodu, naj nam pomaga odkriti svoj načrt ljubezni za naše življenje in nam da pogum za hojo po poti, ki jo je od vekomaj izbral za nas.

Iz Vatikana, 31. januarja 2019, god sv. Janeza Boska

Frančišek